

[Fibiger.]

med mig og med os i den stilling, vi har taget, selvom deres partiers ordførere har givet udtryk for noget andet.

Jeg vil gerne sige, at jeg sætter megen pris på indenrigsministeren, menneskeligt og på andre områder, men når jeg skal til at veje dette overfor sagkundskaben, må jeg tage mere hensyn til den redegørelse, der er kommet fra lægerne, end til den redegørelse, den højtærede indenrigsminister har givet tinget. Indenrigsministeren sagde, at lægerne her sagde akkurat det samme, som de havde sagt tidligere, det kunne nok ordnes og så fremdeles. Jeg forstår ikke, hvordan man kan overse alt det, der er kommet frem i den senere tid, og give udtryk for, at man ikke vil have med det at gøre. Man afviser det med, at nu er det engang fastsat, at sindssygehospitalet skal ligge i Brønderslev, og så skal det blive der.

Det ærede medlem hr. Qvist Hansen er efter min mening ikke helt uvildig i denne sag; sådan kan jeg i hvert fald ikke opfatte det, og jeg synes egentlig, det er lidt underligt, at socialdemokratiet vælger det ærede medlem, der repræsenterer Brønderslev, som ordfører i denne sag. At det ærede medlem ser sagen ud fra et lokalt synspunkt, er rimeligt; havde jeg boet i Brønderslev, ville jeg vel have sagt det samme som han, nemlig at man ikke kan tage denne institution fra byen. Der er måske ikke noget at sige til, at det ærede medlem stiller sig sådan, men det ærede medlem er altså ikke helt uvildig. Det ærede medlem siger til mig, at nu kommer jeg pludselig i tanker om, at der skal tages saglige hensyn. Det mente jeg sandelig også, der skulle for 2—3 år siden, og det gjorde jeg vist også gældende dengang; jeg gav vist også ved min afstemning udtryk for, at jeg ville følge det, som lægerne anbefalede. Nu er det yderligere blevet uddybet.

Det ærede medlem sammenligner denne sag med det tilfælde, at der skulle bygges et seminarium et eller andet sted; hvis seminarielærerne da hellere ville bo et andet sted, måtte man altså rette sig efter det. Jeg må sige, at den sammenligning er ikke så god. Det afgørende er ikke, at lægerne hellere vil bo ved Hjørring eller Aalborg end ved Brønderslev, det afgørende for dem er, hvor de syge kan få den bedste behandling, og om hospitalet ligger et sådant sted, at man kan give de unge psykiatere og dem, der skal være sindssygelæger, den bedst mulige uddannelse. Og det er ikke en henvendelse fra en kreds af læger, men

fra alle læger. Nu sagde det ærede medlem hr. Qvist Hansen, at han havde talt med nogle sindssygelæger. Jeg vil dog ikke tro, at sindssygelægerne overfor det ærede medlem skulle være gået fra det, de har skrevet under på; når de har sat deres navn under en skrivelse til regering og rigsdag, tror jeg nok, det står fast, og så ved jeg ikke, hvad det er for private samtaler, det ærede medlem har ført, og hvori han mener, de har sagt noget andet.

Det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen sagde, at hvis lægernes henvendelse havde været af en anden art, hvis de var fremkommet med noget nyt, ville han måske have taget en anden stilling. Jeg synes næsten ikke, det kan siges stærkere, end det er sagt her; jeg ved ikke, hvad der skal til for at gøre indtryk på det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen i den sag — måske forresten heller ikke i andre sager. Men det forekommer mig, at der her virkelig er givet en saglig redegørelse fra disse forskellige læger, og hvis man overhovedet vil tage hensyn til, hvad der henstilles udefra, kan man ikke gøre gældende, at der skal helt andre henvendelser til, for at det skal gøre indtryk på en.

Det ærede medlem mente, at det ville ikke give tillid til rigsdagen, hvis man nu ændrede den beslutning, man tog i 1947. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at jeg tror, det giver mere tillid til rigsdagen, at man, hvis man har gjort en fejl, erkender den og gør den god igen, end hvis man af principielle eller andre grunde siger: jeg har engang taget den stilling, det kan jeg ikke ændre. Jeg kender så godt den fremgangsmåde, som man brugte for nogle år siden — det kan være, den er mindre brugt nu —, at man tog en gammel rigsdagstidende fra for 20—30 år siden, pegede på et sted i den og sagde: du udtalte sådan dengang; hvordan kan du så sige sådan i dag? Den slags ting har aldrig interesseret mig. Man må følge med tiden og udviklingen og tage sin stilling, efterhånden som tiden går, og er det sådan, at jeg må sige det modsatte i dag af, hvad jeg sagde for nogle år siden, ville det ikke genere mig spor, hvis bare det, jeg siger i dag, er rigtigt.

Det er rigtigt, at Vendsyssel havde krav på at få sindssygehospitalet, og derfor stillede vi fra vor side krav om, at det skulle ligge i Hjørring. Det ærede medlem hr. Mogens Fog siger, at grunden til, at hospitalet ikke kom til at ligge deroppe, var den, at de ikke havde så god en byggeplads. Det havde de ikke oprindeligt, under kommissionsbehandlingen, men da vi var deroppe — jeg husker